

ahol arcának
keskeny íve hasonlít a többiekéhez,
ahol a bizonytalanság felköhögött filléreit
örökre elnyeli
a nyüzsgés biztonságos automatája.

Zoltán illedelmesen átölelte Didajka derekát,
és ott álltak a nyolcadik emeleti lakás előszobájában,
a mama Didajka haját megtörölte, izzadt kis arcocskáját megsimogatta
s így szólt:
Most olyan kócos vagy, mint egy aranyos kis cigány lány.
Didajka ott állt köhögve,
visszafojtott sírással,
a két világ le nem tisztított ablaküvege előtt,
és így felelt:
Jaj, nem,
kérem szépen,
nekem csak az apukám volt az,
de ő már réges-régen meghalt!

Marno János

ŐSZINTÉN SZÓLVA

*„Jancsi, sivatagos napok jönnek.”
(Pilinszky János)*

Nem gondolok rá egyáltalán,
még akkor sem, amikor oltok
és zárok itt mindent, a lombok
sem húzzák már sokáig, erre
sem gondolok őszintén szólva,
a hátára, amely a szemem
látván bomlik el, anélkül, hogy
sírva találnék még fakadni
tőle. Ellenben a legnagyobb
hőségben kijárok hozzá, nem
várok vele őszig, fújtatok
szörnyen, mikor megkapaszkodom
egy ágseprűben, mellyel öröm lesz
söpörni a lombok szennyesét.